

Posamezna števil. „Dneva“ stane 6 vin.; ravno
toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

„DAN“ izhaja vsaki dan zjutraj; tudi ob nedeljah
in praznikih. Vsako nedeljo ima humoristično pri-
logo „BODEČA NEŽA“. Za ljubljanske naročnike
stane „Dan“ s prilogo dostavljan na dom celo-
letno 20 K, mesečno 1.70 K; brez priloge celo-
letno 18 K, mesečno 1.50 K. Za zunanje naročnike
stane „Dan“ s prilogo celoletno 22 K, četrtletno
5.50 K, mesečno 1.90 K. — Naročnina se pošilja
upravnistvu.

Telefon številka 118.

DAN

Neodvisen političen dnevnik s tedensko
humoristično prilogo „Bodeča Neža“.

Posamezna števil. „Dneva“ stane 6 vin.; ravno
toliko posamezna številka „Bodeče Neže“.

Uredništvo in upravnistvo:
Učiteljska Tiskarna, Francišanska ulica št. 6

Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma
se ne sprejemajo, rokopisi se ne vračajo. Za oglaš-
e se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in
zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglašanju po-
st. — Za odgovor je priložiti znamko.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.
Last in tisk „Učiteljske Tiskarne“.

Sestanek v Opatiji.

Berchtold in San Giuliano sta
se torej sešla v Opatiji. Ta sestanek
je bil dogovorjen že davno — bil pa
je tudi potreben, kajti izpremembe
ob Adriji so se dotaknile rahlih ve-
zi, ki vezeta obe državi in nastala
je tu in tam nevarnost, da pride do
ostrega konflikta med Italijo in Av-
strijo.

Splošno se piše, da ima ta se-
stane namen, da utrdi trozvezo in
da se doseže sporazum v vseh vpra-
šanjih ob Adriji. Ta vprašanja pa
so tako važna, da vse časopise ob-
širno piše o sestanku v Opatiji.

Italijanski „Giornale d'Italia“ ni
zadovoljen, da sta se ministra sešla
na takem kraju, kjer so bile izdane
znane Hohenlohejeve odredbe glede
regnikov. Tudi dogodki zadnjih
dni in vprašanje laške univerze šu-
me Italijanom po glavi. Toda mini-
stra gresta preko takih glasov —
na delo.

Reški Novi List prav primer-
no piše o tem sestanku, da lahko
prinese za nas Jugoslovane mnogo
slabega.

Avstrijskemu zunanjemu mini-
stru je gotovo mnogo ležeče na tem,
da kolikor mogoče pomiri italijanskega
zunanjega ministra, ker Avstrija
v teh kritičnih časih potrebuje zve-
stih in trdnih zaveznikov. Istotako
pa se bo skušalo od nasprotne strani
izbrati položaj v svojo korist — in
tako rešiti sporna vprašanja. Kdor
pozna težnje italijanske politike, ki
hoče obvladati sredozemsko morje,
ta bo razumel, da je boj obrnjen
predvsem proti Jugoslovanom. „Ju-
goslovani ne smejo priti do morja“,
to je nekako geslo te politike. Zato
je bila Italija proti srbskemu prista-
nišču ob Adriji, zato je bila za us-
tavitve Albanije, zato je bila proti
črnogorskemu Skadru. Istotako pa
je Italiji neljubo, da propada italijan-
stvo ob našem Primorju od Trsta do
Kotora, in da raste slovanska sila ob
naši Adriji.

Sestanek torej ne obeta nič do-
brega — pridobiti morejo le Nemci
in Italijani, dočim bi bili Jugoslovani
nekak „daritveni kozel“, (da rabimo
izraz, ki je prišel v modo pred enim
letom). S to žrtvijo bi bila dosežena
sprava na celi črti in vsa vprašanja
bi bila rešena.

Toda mi dandanes bolj ko kdaj
lahko pojemo pesem o morju adri-
janskem. Trdno in zvesto stoji stra-
ža ob morju. Ako so si Nemci ustva-
rili svojo himno o Adriji — jim lahko
povemo, da smo jo peli mi že davno
in bomo branili svojo last ob morju
— tudi ako se na sestanku v Opa-
tiji pritrdi italijanski želji, da je treba
Slovane odgnati od morja.

Mi in drugi.

Trst, o veliki noči 1914.

Neštetokrat smo že napisali in
videli napisano, da je v Trstu okrog
70.000 Slovencev. Zadnje ljudsko
štetje je našlo pri reviziji 60.000
Slovencev (in da je bilo navzlic te-
mu pozobanih nad 10.000 Slovencev,
o tem ni dvoma). Toda če pride kdo
v Trst, se čudi in se vpraša: »Kje
je vendar teh 70.000 Slovencev?«
Ne po govoricah, ne po napisih in
tudi drugače ne bo sodil, da živi v
Trstu v resnici toliko Slovencev. A
resnica ostane resnica. A sedaj na-
stane vprašanje: Kam se polzubi
ta velikanska množica Slovencev, ki
dosega približno tretjino vsega trža-
škega prebivalstva? Ako hočemo
biti resnični in odgovoriti odkrito-
srčno na to vprašanje, moramo priz-
nati, da smo krivi sami, da stojimo
tako zelo v ozadju, kar bi nikakor
ne bilo potrebno pri tem velikem
številu, ki ga dosegamo. Prvi velik
greh, ki ga imajo mnogi tržaški Slo-
venci, so razne grde navade. Nava-
do imajo govoriti med seboj ita-
lijsko, češ, da so tako navajeni, ker
vedno govorijo tako v službi. Tudi
pravijo mnogi, da jim »bolj teče«
italijansko. Nič čudnega. Če govori
ves dan italijansko, če ne vzame
nikdar kakega slovenskega lista v
roke, če ne čita nikdar nobene slo-
venske knjige, potem je res nemo-
goče, da bi znal govoriti pravilno
slovensko. Kar se je naučil v sloven-
ski ljudski šoli, to ima; pozneje se
navadno ne dotakne več kakega pra-
vopisa ali slovnice. Potem imajo
tržaški Slovenci navado, da če je
med njimi le en sam ronegat ali Ita-
lijan, govorijo vsi laško, magari če
jih je petnajst v družbi. Ravnotako
govorijo vsi nemško, če je le en Ne-
mec med njimi. V tem so Slovenci
zelo korektni. V resnici pa bi mo-
ralo biti tako, da bi se govorilo
vsikdar v jeziku večine. Ravnotako
imajo navado pozdravljati v laškem
jeziku, kadar stopijo v gostilno ali
prodajalno. Iz navade nosi take in
take vžgalice, iz navade igra na
italijanske ali nemške karte, iz na-
vade pije n. pr. vse vode prej, kakor
n. pr. tolstovrsko kislavo vodo. Ravno-
tako tudi mnogi ne hodijo v sloven-
sko gledališče, ker niso navajeni.
Taki in podobni navad je nešteto.
In posledice vseh teh navad so zelo
občutne za slovenstvo in moralnem
in materialnem oziru.

Ena izmed grdih navad je tudi
navada slovenskih trgovcev, da se
potuhnejo pod italijanskimi napisi
nad svojimi prodajalnami. Skoro go-
tovo je, da je v Trstu najmanj vsake
četrtje prodajalne ali gostilne lastnik
Slovenec. In sedaj naj gre kdo skozi
vse mesto — 20 slovenskih napisov
ne našteje. Poznamo mnogo gostil-

ničarjev in prodajalcev, ki so člani
raznih slov. društev, dobri podpira-
telji podružnic naše šolske družbe,
gledališča itd., na svojih prodajal-
nah pa imajo laške napise, in celo
samo laške. In če jim rečeš: zakaj
tako? — ti odgovorijo: »Ej, prija-
telj, vi ne poznate, kako je z našim
kšeftom. Če postavimo slovenski na-
pis, bomo imeli prazno prodajalno.«
Prepričani pa smo, da to ni resnica.
Nasprotno! Opažamo celo, da gre
trgovina onim lastnikom, ki imajo
slovenske napise celo boljše kot dru-
gim. Doslej še ni propadla nobena
trgovina s slovenskim napisom. In
če bi propadla, bi gotovo ne propa-
dla zaradi majhnega števila odje-
malcev. To pa tudi slovenski trgo-
vci, ki imajo izključno slovenske od-
jemalce, napise pa izključno laške.
Cemu? Iz navade. »Tako je bilo
prej, tako naj bo poslej,« pravijo. Ta-
kega trgovca ne moremo prištevati
k narodnim, čeprav je morda druga-
če član tega ali onega slovenskega
društva.

Veliko žalostnejše pa je to, da
se večina slov. lastnikov raznih tr-
govin ne upa zapisati na tablo niti
svojega priimka pravilno. Nikakor ni
isto, če se imenuje n. pr. kdo Jež ali
Jess, Jurica ali Juriza, Gerdol ali
Gherdol, Miklavčič ali Miclavcic ali
celo Michlavcic, Kocjančič ali Co-
ciancig, Velikonja ali Velicogna, Čoč
ali Ciach itd. Prijatelji, ako vidite za-
veden Slovenec take spake na ta-
blah ga zaboli oko in srce. Če so
lastniki slovenskih trgovin v obče
tako strahopetni, da se ne upajo po-
staviti nad svojo trgovino sloven-
skega napisa, naj zapišejo vsaj svoj
priimek pravilno. Toliko spoštovanja
bodo vendarle imeli sami do sebe in
svojega imena. — Vsi naši trgovci
in obrtniki bi lahko čisto lahko z
mirno vestjo pribili slovenske napi-
se. Lahki in Nemci se res lahko sme-
jejo naši šibki zavednosti in nespam-
etni internacionali. In ko bi nosile
v mestu trgovne naših trgovcev slo-
venske, ali vsaj večjezične napise,
bi se ne pogrezile v zemljo. Pa pra-
vi marsikdo: »Ja, če bi me Slovenci
podpirali, bi že šlo, a k meni hodi
mnogo Lahov.« Kako pa naj vedo
Slovenci, da je ta in ta trgovec Slo-
venec in zraven zaveden, če ima sa-
mo laški napis in poleg tega še spa-
čno ime? Vseh vendar ni mogoče
poznati osebno. Morda pa je v res-
nici mnogo Slovencev nezavednih,
ki ne podpirajo slovenskih trgovin,
toda prav gotovo je, da bi bilo teh
zavednejših tem manj, čim več bi
se ne potuhnjevali ter si znali napra-
viti potrebno reklamo. Tisti naj na-
pravi prvi korak, ki je bolj izobražen.

Poglejmo Nemce! Nobenemu ni
prišlo na misel, da bi se potajil ali
celo popačil svoje ime. Öhler je ostal
Öhler, Weiss je ostal Weiss, ravno-
tako Schimpf, Stockel, Greinitz,

Slovenci in Italijani ali boj za vseučilišče.

Ako dva prosita isto, ni isto...

Bohmann itd. — Vsi ti so ostali ne-
izpremenjeni. Ali jim mari očita kdo?
Mari se jim godi slabo? Kaj še!
Vsakdo pozna te trgovine; vse us-
pevajo izorno. Nemci se ne potu-
hejo, čeprav jih je v Trstu samo
10.000. Cemu naj bi se mi, ko nas
je vendarle, no, — naj povemo še
enkrat — okrog 70.000? — O Ita-
lijanih pa niti ne govorimo.

Več zavednosti bi se hotelo pri
nas, malo več odločnosti, več koraj-
že. Res je, da bi morda občutili
slovenski trgovci, če bi naenkrat
obesili slovenske napise, a to bi tra-
jalo le v pričetku. Pozneje ne bi čutili
več škode. Lahki bi se prej navadili
nanje kot mi Slovenci. Kdo se čudi
Öhlerju, Weissu, Schimpfu in dru-
gim? Nobeden.

Več zavednosti, več odločnosti
— in bilo bi kmalu drugače pri nas.
Mi bi znali ceniti svoje ljudi, naspro-
tniki bi nas respektirali, kar bi bilo v
korist vsemu slovenstvu in veliki
večini posameznikov...

Slovenska zemlja.

IZ ZAGORJA.

Na desnem bregu Save, pribli-
žno nasproti žel. postaje Trbovlje,
izvira studenec, ki zasluži radi raz-
nih okoliščin posebno pozornost. Ta
studenec izvira približno 50 m nad
Savo iz velike dupline, ki je podobna
oni, v kateri stoji Predjamski grad.
Studenec izvira izpod široke skale,
mirno in tiho in je tako močan kakor
kak srednji potok. Pod skalo je vi-
diti studenec kakor jezero. Ljudstvo

govori, da se nahajajo pod Kumlan-
skem gorovju jame in da je tam tudi
podzemsko jezero. To ljudsko mne-
nje ni prazno. Ta studenec napravi
na svoji poti proti Savi lep slap, in
sicer čez skalovje, ki obstoji iz sa-
mega rujavca kapnika, katerega je
studenec tekom tisočletij odložil.
Tvorba tega kapnika je tako mogoč-
na, da stoji na njem 1 hiša z gospo-
darskim poslopjem in ena žaga. Ali
ni iz tega sklepati, da ima ljudstvo
prav? Lega tega studenca, ozir. po-
toka je tako ugodna, da bi se brez
posebnih stroškov dalo dognati, kaj
tudi za njim. V Ljubljani obstoja men-
da neko društvo, za raziskovanje
jam, mogoče se isto zanima za to
stvar.

VOLILNI BOJI V ISTRI.

»Slovenec« od četrta 9. t. m.
pravi o istrskih volitvah, da bode
moralo »Politično društvo za Hrva-
te in Slovence« vpoštevati želje
ogromne večine katoliškega naroda,
ako prav so nekatere zaupne frakcije
predlagale razne kandidate. Jasno
je torej po »Slovenčevu« želji, da
mora biti v železnem zboru zastop-
pan pred vsem duhovski stan in ne
vsi sloji, kakor dandanes zahteva
ogromna večina volilcev, namreč
kmečki stan po svojih zastopnikih.

V nekili frakcijah se je predla-
galo za kandidate prijatelje in botre
odbornikov krajnega zaupnega za-
stopa političnega društva in se ni
oziralo na želje volilcev nižjega
sloja. V koperskem okraju se »Slo-
vensko učiteljsko društvo« ni še iz-
javilo za predlaganega kandidata g.
Valenčiča, pač pa je javna tajnost,

LISTEK.

M. ZEVAKO:

Srce in meč.

Roman iz francoske zgodovine.
(Dalej.)

»Ni ga tam, gospa Hugeta. Ka-
ko sem ga videla priti, ko sem gle-
dala skozi okno, tako bi ga bila vi-
dela tudi odhajati, ako bi bil odšel.«

»Morda pa je odšel ravno, ko
ste odpirali omaro in niste gledali na
vrt...«

»To je mogoče, gospa Hugeta,«
povzame sveži glas.

»Nadejam se, draga Žaneta, da
se ne hudujete?«

»Čemu neki? Zato, ker ste pri-
vedli bratrance? Nikakor ne — na-
sprotno! In pa, kdo ve za to? Ta del
dvorca veže s sprednjim koncem
samo hodnik, ki je vedno zaprt, ra-
zen ob času obeda. Veselilo me bo,
videti ga še katerikrat.«

»Hvala lepa, Žaneta,« odgovori
gospa Hugeta nekam suho.

Šlišim ju odhajati skupaj na vrt
in se okoristim s tem, da smuknem
v izbo za služinčad.«

»Hm!« je dejal stari klativitez.
»To je nevaren položaj, sinko moj!
Kar znoj me oblija, če pomislim! In
kako je bilo potem, povej naglo!«

»Tako je bilo, da sem gledal
skozi okno za dekle in za Hugeto,

kako sta me iskali z združenimi mo-
čmi, dokler se ni Hugeta naveličala
in šla. Jaz pa sem opazil med tem, da
je Žaneta še čisto mlada, presrečan
mucek, in da ima naravnost grešno
lepe oči...«

»Aha! Za to si torej silil v Mem-
ski dvorec!«

»Šalite se, oče! Res pa je, da
sem čakal Žanete, dokler ni prišla;
takrat pa sem jo objel brez posebnih
ceremonij in ji zamašil usta s polju-
bom, da ni kriknila od straha. Vpra-
šanj in odgovorov vam ne bom po-
navljal. Vedite šamo, da je bila ubo-
ga Žaneta čez kake pol ure sveto
prepričana, da sem zaljubljen vanjo
do blaznosti, jaz pa sem bil izvedel,
da se ima omožiti, da ustreže gospo-
du oskrbniku...«

»Aha, zdaj imam pa dovolj! Po-
režem mu uhlje!« je kriknil stari
Pardajan.

»Oskrbniku na ljubo naj bi torej
vzela njegovega nečaka Iljka, ko-
njarka pri maršalu Danvilskem. Iz-
vedel sem, da je oskrbniku ime Ilj,
nečaku pa Iljko; nadalje, da Žaneta
ne mara Iljka, gospod Ilj pa ji je na-
ravnost zopern — same reči, ki si jih
je dobro zapisati v glavo! In že sva
si začela šepetati najslajša prizna-
nja, ki jih je zadrževal le nekakšen
strah, s katerim sem se navdajal le-
po dete — kar se zaslišijo mahoma
koraki v veži. Žaneta odpre veliko
omaro in me porine vanjo ravno v
hipu, ko so se odprla vrata.«

»Uh!« je zastokal stari. »O pra-
vem času, kaj ne? Stavim, da je pri-
šel tisti trapasti Iljko!«

»Ne, bil je njegov stric.«

»Ilj! Gospod oskrbnik! Kar
vzdigne se mi, ako se spomnim nje-
govega mrtvaškega obraza. No, kaj
bi si preganjal veselje — obljubljen
je, da mu porežem ušesa!... Toda
ti, revež, kako se rešiš ti iz svoje
omare?«

»Tako jo hoste videli, oče. Prišel
je torej oskrbnik — to mi je bilo la-
sno takoj, ob prvih besedah, ki jih je
izpregovorila Žaneta. Pogovor, ki
sem ga poslušal, pa je bil ta-le:

»Žaneta,« pravi oskrbnik, »ali
ti jetnici nista povedali davi ničesar?«

»Jetnici!« je vzkliknil stari Par-
dajan zamolklo.

»Da, oče. Tako se je glasilo
oskrbnikovo vprašanje. In če raz-
burja že vas — vedite, da sem jaz
kar zamiral v svoji omari. Srce mi
je utripalo tako, da se čudim, kako
da ga dedec ni slisal...«

Vitez je zvrnil kozarec vina,
obrisal si čelo, ki je bilo mokro od
znoja, in nadaljeval:

»Ne, gospod oskrbnik, ničesar
nista rekli,« je odgovorila Žaneta.
»Danes ne, kakor nobeno jutro. Da-
mi sta silno žalostni, to je vse, kar
morem povedati.«

»Upam,« je povzel oskrbnik, »da
nisi črhnila besedice o navzočnosti

teh dveh tujk v našem dvorcu — ni-
komur, niti mojemu nečaku!«

»Oh, gospod, zagrozili ste mi
tako hudo, da se vam pač ni bati
tega.«

»Dobro. Spominjaj se, da dobiš
od njegove svetlosti lepo doto, ako
boš pametna in poslušna...«

»Njegova svetlost je predobrot-
na. Pokorščina mi je dolžnost... za
to ne zaslužim nobene nagrade.«

»Izvrstno, hčerka moja. Vredna
si, da postaneš Iljkova žena, in to se
tudi zgodi. Ne zabi in poslušaj do-
bro, kaj porečeta opoldne, ko jima
poneseš jed...«

»Oh, gospod, saj vam lahko po-
vem že naprej. Dami jočeta; jedi se
pritakneta komaj. Kar smilita se mi,
da veste. Srce me boli, kadar jima
moram nesti kosilo.«

»Dobro! Danes je zadnji dan,
Žaneta. Jutri ju ne bo več tu. Njega-
va svetlost jima vrne svobodo. Veš,
Žaneta, to sta maršalovi sorodnici.
Imel je z mlajšo prav lepo partijo,
ona pa ni marala ženina, ki ji ga je
bil izbral. Storil je vse, kar je bilo v
njegovi moči, da pregovori gospo-
dično. Ker pa sta mati in hči takšni
trmoglavki, ne mara siliti dalje v nji-
lo, odkel se je. In jutri ju pošlje
domov... a to vse ostane med na-
ma, da veš!«

»Bodite brez skrbi, gospod. Saj
sem vsa vesela, da gresta dami od-
tod...«

»Odpravita se še nocoj. Potrpe-
žljivost njegove svetlosti je konča-
na. Do svidenja torej. Žaneta; umne
glave si, in zato boš Iljkova žena.«
»Aha, le zanesi se, stari tele!«
ga je prekinil Pardajan starejši. »Ta
Žaneta se mi zdi dosti pre pametna
punica, da bi vzela takšnega tepca,
iljkastega. Najrajši bi porezal ušesa
še njemu. Toda nadaljuj, sinko. Tvoja
povest me zanima, da nikoli tace-
ga, saj vidiš, kakšna žeja me prijem-
lje od razburjenja. Povej, kdo sta
bili oni dve sorodnici... hotel sem
reči... jetnici?«

»Tudi to izveste oče,« je nada-
ljeval vitez, dočim je stari vrtnar
novi steklenici. »Kakor hitro sem si-
šal odhajati hudčevega oskrbnika in
sem čutil, da se je oddaljil že dovolj,
sem prilezel iz svoje omare...«

»Hitro, hitro,« mi pravi Žaneta.
»Idite zdaj. Vrneta se lahko jutri...
ako sem vam res povsčel.«

»To se razume, da mi ugajaš,
Žaneta. In baš zato hočem ostati.
Zakaj pa siliš, da naj grem?«

»Zato, ker je ura... ura, ob ka-
teri mi prihaja dvoriti moj ženin. I-
dite, rotnim vas. Ako vas zagleda tu,
začne kričati tako, da prihitijo vsa hi-
ša na kup. Vi še ne veste, kako do-
bro je zastražen ta dvorec. In celo
služabniki med seboj volunijo drug
za drugim.«

»Žaneta,« ji pravim odločno,
»jaz ne pojdem...«

(Dalej.)

Dr. Fran flešič v Mariboru.
Došlo so nam v Maribor vesti, ki so zelo čudne. So tem čudnejše, ker nam povedo, da se je napram profesorju flešču naperilo preiskavo zaradi njege predavanja v mariborskem Narodnem domu. Na čigavo prizadevanje se je pričelo s to gonjo nam do danes ni znano, dasi se nam zdi, da imamo vse skupaj zahvaliti nekemu vohunu, o kolega prisotnosti smo bili zelo malo razveseljeni omenjenega večera. Morda se varamo in ni prav, da se udajamo predčasno šumu. Boli zanimivo, skoro pa je vedeti, kakšen greh se g. profesorju pravzaprav očita?! Mi se ne spominamo niti ene besedice, niti enega pasusa v njegovem predavanju, ki bi le v najmanjsem upravičeval to najnovičje, res policijsko delo. . . . Zanimalo bi nas pa tudi vedeti, jeli vso akcijo zasnovala mariborska, ali ljubljanska policija? In, kodi, pri kom se vrše poizvedovanja? ! Že danes odločno zahtevamo: če se taka poizvedovanja vrše, zakaj se ne pokliče najpreje nas, ki pravzaprav vodimo vse narodni boj v Mariboru?! Ne mislimo sebe, naš list, mislimo nas — točienike, o kojih ve mariborska policija, da smo narodno politično izpostavljeni, t. j. inteligenco, ki stoji na čelu mariborske slovenske javnosti... Istega večera, ko se je pri nas predaval, je imel v kazni odgovnetnik dr. Mravljag (pr' možu — Ne-mec) govor, ki je bil skozinskoz hujskajoč in lažljiv. Ni izključeno namreč, da je mariborska policija celo na lastno pest (poleg prve možnosti) poslala koga vohunit. Seveda pa je tudi lahko mogoče, da je ljubljanska policija poslala enega svojih vohunov. O tej vrsti ljudi pa vemo prav dobro, da v svoji duševni ubožnosti ne morejo razločevati po-hledno-znanstvenega predavanja o

onega, kar jim slišati in videti veleva nizkotni njih instinkt in se nižje stoječe duševne obzorje. A bodi si stvar še kakorkoli: Za vsak slučaj smo tu vsi mi, ki smo bili na predavanju in pač težko, da bi se našla kumavica, ki bi v trenutku ne priskočila dobri stvari prostovoljno na pomoč. Mogoče, da: celo tako zelo verjetno pa je, da hoče mariborska mestna klika, skrivajoča se za mestno policijo, za to, da bi politično in nacionalno po kalnem ribarilu, provocirati nekako »senzacijo« in postati na zgoraj priljubljena. Znano je, da so razni Mahneri in njih pajdaši, ko nekoč vendarle vzbudili pozornost na merodajnih mestih, pozornost, ki jim postaja očitno neprijetna. Tega bi se radi iznebili in zato so morda uprizorili to gonjo . . . In če bi bilo zgorajšnje, ravno povedano . . . Pod normalnimi razmerami gotovo dano, ni dopustno poizvedovati. A komur mora kaj takega služiti kot morebitna glavna obramba, ta bi bil nesposoben, če bi si ne nabavil gradiva za vse slučaje . . . Naj gre stvar zaradi predavanja svojo pot; nihče naj se ne razburja, kajti končati se mora z umerbesno blamažo ene kot druge oblasti. Povemo samo še: zgodilo se lahko, da bi mi poskrbeli ob času zares iznenadujoč konec. Dolgo gledamo, opominjamo in v tem slučaju izbruhne. »Kdor ima maslo na glavi — naj ne hodi z njim na solnce!« To si naj zapomni mariborska rene-gatska klika! Dobro je, če je človek pretkan, a še bolje, če upazuje, da so na svetu ljudje, ki ga v tem pre-sezajo. Mi imamo marsikaj shranje-nega. Naše uho sega marsikaterikrat v kraje in prastore, koder človek misli, da je najbolj varen . . . Vse to blagovolite upoštevati vi vsi, ki tičite morda pod eno odelo!

Divadlo. 11. številka te lepe re-vije prinaša zopet lep pregled po slo-vanskih gledališčih. O slovenskem gledališču žal — nima kaj poročati.

Društvo »Vrtnarska šola« je na običnem zboru v Skofji Loki dne 7. t. m. izvolilo k uže obstoječemu odboru še nadaljine tri svetovalce in dva pregledovalca računov, tako da tvorijo sedanjí odbor kot svetovalci gg.: Burdyh Ervin (Skofja Loka), Flere Anton (Kamnik), Halada Ma-rija (Skofja Loka), Herzmansky Franc (Ljubljana), Thaler Rafael (Skofja Loka); kot pregledovalci raču-nov gg.: Aparnik Franc (Kamnik), Čaleari Franc (Trata), dr. Podgornik Karl (Gorica), Plantarič Ignac (Skof-ja Loka). Poročilo o delovanju, do-hodkih in izdatkih so udeleženi odo-brili in na to se je kot letošnje darilo vršila med navzočimi razdelitev cvet-lic v lončkih.

Iz Postojne. Notranjska poso-jilnica v Postojni je blagohotno na-klonila Tamburaškemu dramatične-mu društvu Sovič v Postojni pod-poro 25 K, za kar ji izrekamo tem potom srčno zahvalo.

Za »Sokolski dom« na Vrhniki je daroval g. Ivan Vovk v Ljubljani 10 K, ker ni prišel na veselico. Go-spoda dr. Fr. Sabec in Tomšič Mi-hael 30 K. Na maskeradi nabrala maska »goba« 4 K 20 vin. V gostilni pri »Hrencu« na Verdu darovala ve-sela družba 15 K 20 vin. Mesto ven-ca na krsto umrlega Ant. Pirkma-nerja darovali njegovi prijatelji 56 K. Il. izkaz: Po nabiralnikih nabralo se je pa v sledečih gostilnah: Pri Jurci 17 K 12 vin., pri Kočevarju 13 K, pri Mantua 8 K 19 vin., pri Korencanu 9 K 80 vin., pri Simonu 1 K 9 vin., pri Tischlerju 2 K 80 v. in pri Ign. Obla-ku 1 K 20 vin. Skupaj 168 K 60 vin. Vsem darovalcem najiskreneja za-hvala! Na zdar!

Mrtvega so našli na Veliki ne-deljo 65letnega Antona Kršničarja v njegovi koči na Zaplazu pri Veliki Loki. Revez je bil pravi čudak in menda tudi ne pri pravi pameti. Sa-meval je v svoji koči, če smemo tako imenovati nek mal obzidan prostor, z malim napol opaženim oknom. V kotu za vratni je stala napol raz-padla peč, ki mu je služila obenem za mizo in posteljo. Druge hišne oprave ni imel, pač pa je bilo notri vse polno različne navlake, da so se komaj to-liko odpirala nizka vrata, da je mogel človek vstopiti. Po vlagi in nesnagi smradu prostor je bil nizek, teman in zatohel. Vsak hlev je boljši in celo živina ima boljše prebivališče. In v takem prostoru je prebival revež po-polnoma sam, zapuščen od vsega sveta! Krog kože je imel mal, zapu-ščen vinograd. Obsebi umerno, se ni mogel revež od tega živeti, zato je tudi večkrat kupil sempatja kako ma-lenkost prepoten, vsled česar je pri-šel v konflikt s sodnijsko gosposko. Kako je revež živel, je razvidno že iz tega, da je pobiral okrog — tudi po smetiščih — kosti, jih doma stol-kel in prekuhal za juho. Tudi umir je menda od gladi. Sedečega na zapu-šči ga je zalotila napol razgaljenega smrt. Bila ga je sama kost in koža. Napol odprte oči so topo zrlle v uma-

zno skledo, ki je stala na neki po-vezneni posodi pred njim. V skledi je bilo par osmojenih krompirjev, ki so bili pa že vsi pokriti s plesnobo, iz če-sar se je sklepalo, da je dal revež že pred par dnevi slovo vsem sladko-stim tega razkošnega sveta. Usmi-liena roka mu je prižgala in postavila na peč brlečo nočno svetilko. Narav-nost žalosten je bil pogled na to sliko, ki jo je naslikala roka današnjih so-cijalnih razmer. Zdelo se je, kakor da gleda iz mrtvega trupla pooseb-ljena lakota z nekakim pomilovanjem na njene zveste spremljevalke: ne-snago, zapuščenost, nevednost in tudi brezbriznost od strani poklicanih faktorjev. Sosedje so pravili, da si je revež skuhal krompirja, in kar ga ni pojedel, ga je razpostavil pred kočo na solnce, da se je tam osušil, ki ga je potem osušenega imel po več dni za hrano. Druge hrane menda ni po-znal, razum kostne juhe, in tudi no-bene užitne reči ni bilo najti v nje-govi koči, če izvzamemo še perišče plesnjivega kuhanega fižola. Človek se res nehotе vpraša, če je to v res-nici še mogoče pri nas v današnjih prosvitljenih časih! Ker se ni nihče brigal zanj, je revež tudi popolnoma sam sklenil račun s tem svetom. Ko so prinesli krsto, da ga poneso v mrtvašnico, se je nabralo tam precej ljudi, ki jim je bil ranji siromak le po-vod za razne neokusne šale in malo duhovite dovptie. Predno so ga po-ložili v krsto, so mu slekli, oziroma razrezali cunj, ki jih je imel na sebi. Bil je v kakih treh ali štirih razce-panih suknjah in v ravno tofkih in enakih telovnikih. Umili so mu tudi obraz, pri čemer se se zvedavo od-prili veliki, ostekleneli očesi, kakor bi hoteli pogledati in pregledati še en-krat vso mizerijo današnjih bolnih so-cijalnih razmer. In odnesli so trpina k večnemu počitku, odnesli med ša-lami in smehom, brez joka in brez solz, saj je umrl siromak in mučenik baš one dni, ko smo praznovali vsta-jenje njega, ki je bil povabil nekoč kruljeve, slepe in reveže na svojo gostijo . . .

Smrtna nesreča. Pretekli petek je udaril s kopitom pri pokladanju krme konj 27letnega hlapca Valentina Golina iz Podrečja pri Dobu tako ne-varno, da je Golin, ki so ga prepeljali v deželno bolnišnico, naslednji dan na zadobljenih poškodbah umrl.

Ubili modras. Že pekoči pomla-danski solnčni žarki so privabili tudi strupene kače na površje zemlje. Predvčerajšnjem je ubil železniški čuvaj Mohorčič iz Kilovč letos pr-vega modrasa. Še živ, je bil bolj in-tenzivno rudeče (cinobrase) barve, glava je bila čez 2 cm široka. Pri na-tančnem opazovanju se zapazi troje strupenih zob. Barva in število zob je pri tem modrasu zanimivo. Ko je kača zapazila sovražnika s kolom, se ni spustila v bog, nego se je po-stavila pokonci visoko, dokler ni do-bila smrtnega udarca.

Goljuš. 33letni oženjeni delavec Anton Jamnik je prišel v začetku februarja lanskega leta v predmno blagov v Stari Loki, predstavil se je kot posestnik Janez Jamnik iz Godešiča in je prosil za štiristo kron posojila. V dokaz, da je res Janez Jamnik, je prinesel s seboj zemlji-škoknjižni izpis. Ker so bile infor-macije glede Janeza Jamnika ugod-ne, mu je blagajna izplačala znesek štiristo kron. Pozneje pa se je do-gnalo, da je Jamnik zlorabil ime svojega brata, da bi prišel do de-narja. Orožništvo ga je aretiralo in ga izročilo okrajnemu sodišču v Skofji Loki.

Aretacija človeka, ki so ga že dolgo iskali. Pretekli petek so v Idriji aretirali 30letnega potnika Horschofskega iz Galicije, ki ga drželno kot kazensko sodišče v Gradcu zasleduje zaradi nekega zločina že od leta 1911. Horschof-skega so izročili okrajnemu sodišču.

Nenadna smrt. Na Veliki pon-deljek okrog pete ure zjutraj je za-pustil 29letni tovarniški delavec na Savi Matija Korošec svojega tova-riša, ki je z njim stanoval. Češ da gre obiskat svoje sorodnike v Ilir-sko Bistrico. Nekaj minut nato je našel neki delavec Korošca mrtvega pod stopnicami. Zdravnik, ki so ga takoj poklicali, je konstatiral, da je zadela Korošca srčna kap.

Liubljana.

Odgovor. »Slov. Narod« nas je napadel zaradi naše pondeljkeve karikature. Domišlja si, da smo dali narisati »nekega gospoda« iz ured-ništv »Slov. Naroda« in to na pod-lagi — sobotnega »Slovenca«, ki je, ne vemo kaj »Slov. Narodu« očital. Prvič konstatiramo, da je moral biti notičar »Slov. Naroda« brljav, tako brljav, da se mu ne more niti na dan po dveh praznikih ta brljavost od-pustiti. Imel je vizijo, v kateri se je številka »30« na sliki mahoma spre-menila v številko 50. (O tej številki

je menda govoril »Slovenec«.) Toda šalo na stran in dokažimo, da se ka-rikatura v »Dnevni« ne nanaša na »Slovenca«, oziroma na »nekega gospoda« iz Narodovega uredništva. »Slovenec« je ono vest — kaj vemo kakšno — prinesel v soboto. »Dan« je prinesel karikaturu v pondeljek zjutraj. Med soboto in pondeljkom je bil praznik, ko tovarne počivajo in ne izdelujejo klišejev. Omenjena ka-rikatura bi ne mogla biti izdelana v enem dnevu niti če bi jo makar te-legrafično poslali v tovarno in če bi se v tovarnah tudi delalo. Karika-tura je bila napravljena že preje pred »Slovenčev« notico in se to-rej ni mogla nanašati na »Slov. Na-rod«. To naj »Slov. Narod« blago-voli na znanje vzeti. — Kar se pa Agro-Merkurja tiče, se nam pa zdi, da bi storil »Slov. Narod« boljše, če bi molčal, kajti utisa, ki ga je javnost dobila na razpravi, ne izbrise, če se še bolj norčuje in če še bolj govori o nezmožnosti. — Kar se pa tiče opazke, da je »Dan« list za patro-lerje, je pa »Slov. Narod« le kopiral tisto našo opazko, ko smo dejali, da je »Sl. Narod« list za veterinarje.

Plemenito dejanje g. inten-danta pl. Treščeca. Gospod Treščec je daroval slovenski drami subven-cijo za zadnjo operno predstavo v znesku 875 K. Denar pride v korist članom slov. drame. Ali je gospod Treščec hotel s tem poravnati defi-cit, ki so ga imeli slov. igralci pri svoji benefici, ker občinstvo ni ob-iskalo gledališča, ali je hotel dati Slovincem lep zgled, kako je treba skrbeti za dramo — se ne ve. Go-tovo je, da je s tem na lep način osramotil one, ki hočejo onemogo-čiti slov. dramo v prihodnji sezoni.

Slov. gledališče. Vsled obo-lelosti g. Strojži se je snoči pel »Faust«. Kakor vse opere tako je dosegel tudi »Faust« popoln uspeh. — Po predstavi je bilo prav gletlivo slovo hrvatskih gostov za letoš-njo sezono. Dame v prvih vrstah so obispale pevce, ki so bili zbrani na odru, s cveticami. Godba je zaigrala. »Lepo našo domovino« in »Naprej.« Pevci in občinstvo so peli obe himni stoji. Navdušeni klici: »Živeli Slo-venci«, »Živeli Hrvati«, in »Na svi-denje« je donelo po gledališču. S tem je za letošjo sezono končana. Zdaj je čas misliti na bodočnost.

Za »Olikine« koncerte je »Glasbena Matica« izdala prav lično 30 strani obsegajočo knjižico. Ta obsega slike skladatelja Sattnerja, pesnika Gregorčiča, ilustracije k »Olik« od A. Koželja, slike koncert-ne pevke Hermsdorfove in opernega pevca Levčarja in spise »Kako je na-stala pesnitev »Olik«,« po podatkih notarja J. Gruntarja, meditacijo »Himna miru« od dr. Opeke, vodil-ne misli, skladbe in tematično ana-lizo, kantate z notami itd. Knjižico vsem obiskovalcem koncertov naj-topleje priporočamo. Dobiva se za 20 h pri prodaji vstopnic.

»Glasbena Matica« uaznanja, da so Korošce slov. nar. pesmi izšle in sicer v dveh zvezkih po 30 pesmi. Cena 2 K. Dobivajo se pri »Glasbeni Matici«.

»Ilirija« v Zagrebu. O nasto-pu »Ilirije« v Zagrebu piše »Po-kret«: »Ilirija«, ki smo jo že večkrat videli, ni še nobenkrat pokazala ta-ko lepega nastopa kakor sedaj. Lepa igra, ki ji ni manjkalo hitrosti in skupnosti, je opravičila vse one do-bre vesti, ki smo jih zadnje čase o nji slišali. V drugi polovici je do-segla svoje nasprotike . . . (Drugi dan.) Pri »Iliriji« smo videli igro, ki nas je iznenadila. To je bila prava »Ilirija«, kakor pravijo. Napad je bil mnogo boljši, streljanje nesigurno. Itd. Tako piše hrv. list o na-šem ljubljanskem moštvu, ki kmalu ne bo imelo svojega športnega pro-stora.

Sokol I. ima v četrtek dne 16. t. m. ob 8¼ zvečer v društve-nih prostorih predavanje. Govori brat dr. Fux o »organizaciji v Češkem Sokolstvu«. Članstvo in prija-telji Sokolstva so vabljeni k obilni udeležbi. — Prosvetni odsek So-kola I.

Orožniških upokoencev pro-vincijalni odbor za Kranjsko v Ljnb-lijani je imel 5. t. m. v restavraciji pri »Novem svetu« občni zbor. Predsednik Ženko pozdravi na-vzoč; ter poda splošno sliko zlet-nega odborovega delovanja, nakar poda tajnik in blagajnik svoje letno poročilo, iz katerih je razvidno, da šteje društvo 125 članov. Nato se je vršila volitev novega odbora, ter so izvolili: Ženko Ivan, predsednik; Kocijančič Mihael, podpredsednik; Majcen Martin, tajnik; Kos Franc, blagajnik, in Bayer Mihael kot od-bornik. Kot revizorja blagajne sta bila izvoljena Rožič Franc in Wie-derwohl Ivan. Staremu odboru se je izreklo priznanje in zahvala za nje-govo triletno delovanje. Nato je predsednik s trikratno »Slavo« na

presvitlega cesarja zaključil zboro-vanje.

Javno predavanje o vstaje-nju Kristusovem se bo vršilo danes ob osmih zvečer v šolski dvorani pri evangelijski cerkvi na Marije Te-rezije cesti. Vstop vsakomer prost.

Tatvina. Doslej neznan tat se je splazil pred nekaj dnevi v ne-zaklenjeno stanovanje ravnateljeve soproge Pavline Tepine in je ukra-del iz ročne torbice denarnico z 32 kronami, zlato damsko uro, na ka-tere pokrovu so vrezane rože in pti-či, dalje črno, usnjato zapestnico, zlat prstan, zlato zapestnico, katere vsak drugi člen je imel zelen in moder kamen ter slednjič prstan iz medi z rdečim kamnom.

Prebrisan tat koles. Nižjemu poštnemu uradniku Martinu Grudnu je bilo te dni ukradeno dobro hra-njeno kolo, ki ga je pustil na dvo-rišču neke gostilne v Kolodvorski ulici. Neznani tat se je peljal na ukradenem kolesu v Hrastje pri Mostah in je prodal kolo nekemu tamošnjemu posestniku za 20 kron. Obenem je kupca prosil tudi za pre-nočišče, ker je bilo že preveč pozno. Posestnik mu je prenočišče dovolil. Ko pa se je drugo jutro zbudil, ni bilo o tatu ne duha ne sluha, pa o onih dvajsetih kronah tudi ne. Tat je neki hrvatski delavec neznanega imena, je okrog 26 do 30 let star, srednje velik, ima podolgast, bled in kozav obraz z majhnimi črnimi brkami. Obleden je bil v sivo oble-ko; na glavi je imel čepico iste barve.

Surov rodbinski oče. V Spod-nji Šiški je bil te dni aretiran 45letni Ivan Kramer zaradi sarovega obna-šanja napram svoji materi. Kramer živi ločen od svoje žene in je stra-šten alkoholik. Kadar je pijan, pride večkrat v stanovanje svoje žene, kjer se napram nji in napram svo-jim mladoletnim otrokom kar naj-bolj surovo obnaša.

Koristna prireditev za go-spodinstvo. Umetno vezenje na Sin-gerjevem šivalnem stroju je zadnji čas zelo priljubljeno postalo, ker se napravi najmanj šestkrat tako hitro in ravno tako lepo, kakor z roko in poleg tega se lahko izvršujejo naj-različnejše vezilne tehnike. Prak-tični predmeti za stanovanje, za obleko itd., se dajo napraviti na »Singer« šivalnem stroju brez vsa-kega truda in sicer tako, da je vse delo le prijetna zabava. Na podlagi tega prepričanja odločila se je tu-kajšnja podružnica trdke Singer-Ko. delniške družbe šivalnih strojev, kakor smo zvedeli, prirediti v za-četku maja knja brezplačni učni tečaj za umetno vezenje, krpanje perila in nogavic ter šivanjem s posebnim oziror porabe strojem pridejanih aparatov. Natančnejše o tem tečaju bomo še poročali.

»Modra miška« zabava ob-iskovalce kinematografa »Ideal« da-nes in jutri, zadnja dva dneva tega lepega sporeda. — V soboto nov spored z razposajeno veseligr »Angelček«, v kateri igra znana Asta Nielsen 12letno dekletce. Poleg tega vlezanimiva amerišanska dra-ma »Za čast«, lepa veseloigra z Gi-getto in Rodolfijem. Gaumontov te-den in krasen naraven posnetek »Benetke ponoči«.

Loterijske številke: Gra-dec: 55, 4, 24, 6, 38. — Brno: 22, 40, 74, 10, 32.

Od danes 16. aprila do 17. aprila t. l.!

Modra miška!

Z Magdo Lessing!

Največja in najkrajša učinkovita veseligr te sezije! Neprestan bučen smeh! Kinematograf Ideal.

Trst.

»La vien o no la vien.« Odkar se je blamiral posl. Pitacco, ki je hotel na Dunaju v omogočitev tržaške ita-lijanske univerze kar sam s pritis-kom na razne vplivne osebe upora-biti § 14, se tolažijo Italijani z drugi-mi, recimo bolj zabavnimi nadami in sredstvi. »L' invasiore slava« jim je tako pretresla glave, da so skle-nili te »forestiere« in strah pred nji-mi prikriti na kak drugačen način. Med njimi se je našla tudi — kakor poroča »Corriere della Sera« — vi-sokoletna misel, ki je izražena tudi v naslednjih »plemenitih besedah«: I foresti vol, farse la barba, Noi dovremo tegnirghe el cadin! Na takšno napadanje, ki ni nič dru-zega nego onemogla jeza, ne bi bi-lo vredno reagirati. Italijani pa so

FRAN MALIS,

diploimirankrojač.

Trst. - Ulica Tor S. Piero 4 - Trst.

Podružnica: Nabrežina 99.

Jestvine, kolonijalno blago.

FR. MILLONIG - TRST

Piazza Caserma 5., blizu Narodnega doma.

Itazpošiljanje po pošti.

Šli še korak dalje in dobili tekstu primerne skladatelja, ki je to nji-hovo tolažilno in bojno geslo kom-peniral, da ga pojo lahko laški fa-kini ob sobotah po ulicah. O drugih molčimo, ker to je le hrana za laške bara be, tiste ljudi, ki odjedajo slo-venskim rojakom kruh na domači zemlji. Nekaj pa je vredno opombe: to namreč, da se avtorjev teh besedij ne sramuje imenovati »Corriere della Sera«, list, ki je bil dosedaj znan za dostojen dnevnik. Primeri se, da se rodijo zlahtni poganjki na-vadno v beznicah in ostanjeo »av-torji« prikriti in neimenovani. Ome-njeni list pa se prav moško bje po-prsil, češ: pa vas bomo! In je šel, ter dal prostora izbiuhom pijane po-uličadi. Utgral pa ni samo enega cveta, temveč nam je ponudil več takih pristno fakinskih dišav. V emi n. pr. čitamo:

Ma sento, ch' el mio cor me dise: Spera! Xe salda nel pensier la gioventu; I brazi stragni, l' anima sincera; Xe qua la nova forza, che vien su!

Mi privoščimo takim kulturo-borcem sicer prostor med pretepači in regnikoli, nikakor pa ne moremo zagrešiti, da bi dobili univerzo v Tr-stu in se obenem ponašali na take načine s svojimi izrastki poulične kulture.

Od sv. Jakoba. V zadnji številki nemškega tednika izhajajočega v Trstu »Triester Wochenpost« je tu-di članek med društvenimi vestmi, tikajoč se neke pevske prireditve nemškega pevskega društva »Adria-perle« v katerem člankar izrecno povdarja velik pomen »nemške se-veda« narodne pesmi za politični razvoj Nemcev ob Adriji. Seveda kar je potreba med tako visoko kulturno izobraženimi Nemci, ker čutiijo potrebo narodne pesmi za po-litično pvdzigo, tega luksusa se nam Slovincem ni treba privoščiti, am-pak se mora od več strani slišati ironične opazke, češ, saj pevskih društev med nami Slovinci ni več potreba, ona so že preživela svojo dobo v narodnem oziru in več takih neslanih opazk. Pisec teh vrst, bil je skozi celih 18 let pevec več tržaških pevskih društev, in mu je dobro znano začetek in življenje pevskih društev njih boj za obstanek, kakor tudi delo na narodnem polju in smelo trdim, da velik del zasluge, za vseh na narodnem polju gre tržaškim in okolišanskim pevskim društvom. Ni mi namen pregledovati tem potem življenje in delovanje vsacega pev. društva posebej, samo hočem na kratko omeniti delovanje pevskega društva »Ilirija« pri sv. Jakobu v Trstu. Prenovivši se leta 1906, iz te-danjega pevskega zbora Družbe sv. C. in M. v pevsko društvo »Ilirija«, je začelo svoje delovanje z razve-seljivim upanjem v bodočnost, ome-njeno naj bode, da so l. 1906. brez-izjemno skoraj vsi člani dotedanega pevskega zbora Družbe sv. C. in M. vstopili v pevsko društvo »Ilirija«. V prvih letih ni bilo prireditve na trža-škem ozemlju, kjer bi ne bilo »Ilirija« zraven na sodelovanju na narodnem polju, zraven vsakeletno dveh druš-venih koncertov. Vsakemu tržaške-mu Slovincu je še dobro v spomi-nu 25. avgust 1907., ko je »Ilirija« razvila svojo zastavo, ker je ob iste priliki 14 naših zastav plapolalo po tržaških ulicah k sv. Ivanu, društvo je bilo zastopano povsod na večjih izventržaških prireditvah, sploh je nje zastava plapolala širom naše slovenske domovine, in »Ilirija« je vsled slege društvnikov lepo na-predovala toliko gnotno kakor mo-ravno, v pevskem oziru napredovala je »Ilirija« prva leta izborna, kar gre v prvi vrsti hvala zaslužnemu pevo-vodju gosp. Josipu Lahu, kateri s požrtvovalnostjo podučuje društvo, ako se ne motim že sedem let. Sli-šalo se je zbere, katerih se ne sliši na vsaki prireditvi. Zalibog sedaj nekaj nad dve leti se ne sliši več le-pega petja »Ilirije« ne more se več reči z Vodnikom: »Ilirija oživljena«, temveč »Ilirija« omrtvela. Vzrokov tega niti ni moj namen tukaj raziskavati, dovoljujem si pač kot nekdanji večletni pevec in še seda-nji podporni član društva par be-sedi: Kakor sem nekaj postrani opa-zoval, so doše v društvo nekeke osebnosti; moj nasvet je: proč z njimi, one spadajo med širi oči, a ne v pevsko sobo k vajam; pri teh je absoluten gospodar pevovodja. Do nekakih nesporazumljenj je došlo

kakor sem zvedel tudi med odborniki samimi lansko leto, kar je bil morda vzrok, da društvo pretečeno leto ni delovalo kakor prejšnja leta; epilog teh nespornostij se je bila razna pota; tega ni bilo treba, gospodje odborniki, to spada med štiri stene društvene seje, kjer se stvar poravnava. Zamera gor, zamera dol, ali takšno postopanje škoduje le ugledu društva v vseh ozirih. Naj nebeden od gg. članov in članic društva »Ilirije« ne vzame teh vrstic za slabo, pisane so le društvu v dobrobit, slišalo se je celo zaradi teh nespornostij lanskega leta o razpuščenju društva; posledice so se bile res kmalu pokazale, najprvo so odstopili nekateri gg. pevci in pevke, potem še drugi itd. Kam takšno postopanje vodi, to se je videlo lansko leto preočito. Gospodje pevci in odborniki društva! Vsaka osebnost naj pa pride ali v vrstah pevcev, ali v odboru samem naj se poravnava mirnim putem med društveniki samimi, društveno življenje naj bo kot močna veriga, bodite prepričani, da bo društvo potem zopet na svoji nekdanji višini. Ob tej priliki si usojam kot odkrit prijatelj društva resno apelirati na vse člane društva: storite vse, da bo društvo napredovalo, stari člani društva, oklenite se zopet v močno vrsto pod okriljem Vaše zastave. A ti mladina in petje ljubeti, pridite pod okrilje zastave »Ilirije«, da bomo lahko pod njenim varstvom še nadalje nesli krasno našo slovansko pesem širom naše domovine kakor dosedaj. Pa brez zamere. — Prijatelj »Ilirije«.

Najnovejša telefonska in brzojavna poročila.

NADOMESTNE VOLITVE V BOSNI.

Sarajevo, 15. aprila. Danes so se vršile nadomestne volitve v katoliško inteligenčno kurijo. Skoro solzno je bil izvoljen Kukrič.

RUSKI GENERAL NA CETINJU.

Cetinje, 15. aprila. Ruski general Potopov, član severo-albanske komisije za določitev meja, je dospel danes na Cetinje.

POŽAR V MLINU.

Chur, 15. aprila. V Mulansi je zgorel mlin; v požaru je zgorelo troje otrok, eden je bil smrtno nevarno opečen.

VLADA V TOKIU.

Tokio, 15. aprila. Lista novega kabineta je bila predložena cesarju. Predsedstvo in notranje ministrstvo je v rokah Okume; zunanje ministrstvo baron Koto; mornarica Jasyro; vojni ministerstvo Oka. Sedanjí kabinet je najpopularnejši in ima časopisje na svoji strani in tudi zapiranje javnosti.

REVOLUCIJA V MEKSIKI.

Jouares, 15. aprila. General Villa, poveljnik revolucionarnih čet, poroča, da je pri San Pedru vladna vojska pretrpela težke izgube. Poginilo je 3500 mož. Revolucionarji so imeli samo 500 mož ranjenih.

IZ SRBIJE.

Belgrad, 15. aprila. Srbski poslanik na Dunaju Jovanović se je odpeljal danes na Dunaj. Prestolonaslednik Aleksander, ministrski predsednik Pašić in minister Protić so se odpeljali v Skoplje, kjer bo v zgodovinski cerkvi Gračanica sprejel prestolonaslednik sv. obhajilo.

IZ MONAKOVA.

Monakovo, 15. aprila. Po galadineju se je nadvojvoda Franc Ferdinand odpeljal v Benešov.

UPRAVNO SODIŠČE ZA ČESKE ŠOLE NA DUNAJU.

Dunaj, 15. aprila. Upravno sodišče se je danes pečalo z zadevo zaprte česke šole v III. okraju. Upravno sodišče je razsodilo v korist česke šole (ki jo je krščanska ljubzen Dunajčanov zaprla in zapečatila). Zavrnilo je pritožbo dunajske (katoliške občine) proti notranjemu

ministrstvu, ki je pozvalo dunajsko občino, da odpre česko šolo českim otrokom. To je že druga odločba upravnega sodišča za česko šolo in vendar bo šola še nadalje zaprta (kaj pa potem pomaga formalnosti stresati). Upravno sodišče se bo še enkrat pečalo s česko šolo. Komen-skega društvo vloži pritožbo proti zaprtju druge česke šole.

DOBROTNIK.

Praga, 15. aprila. Umrli je glavni trafikant v Prachaticah Brežina. Šolski Matici (šolski družbi) je zapustil vse svoje premoženje 140.000 kron.

ARNAVTSKI ATENTAT NA VLAK.

Belgrad, 15. aprila. Četa arnavtskih razbojnikov pod vodstvom znane razbojnika Jusufa Sabije je hotela pokvariti železniško progo v kačaniški soteski, da bi mogla oropati vlak, ki je vozil iz Mitrovice v Skoplje. Razbojniki so najprej začeli boj z orožniki, ki so čuvali progo in v boju je padel mrtev en orožniški podčastnik in en orožnik. V tem je prišel vlak, ki se je ustavil, ker se je slišalo streljanje. Arnavti so mislili, da prihaja z vlakom ojačenje orožnikom in so zbežali. Kakor brzojavljajo iz Uroševa, je oddelek orožništva pod poveljstvom majorja Kozarca dohitel razbojnike, in v boju, ki se je vnel, so vsi razbojniki padli — tudi njihov vodja Jusuf Sabija, ki je bil razbojnik tudi v turških časih, ampak je turškemu orožništvu vedno ušel.

ORIJENTSKE ŽELEZNICE.

Belgrad, 15. aprila. Kakor se zdi, se reši vprašanje orijentskih železnic na edini pravilni način, da jih srbska vlada odkupi od družbe, kakor se je nameravalo že v začetku, ker srbska vlada nikakor ne more sprejeti nekaterih predlogov Avstro-Ogrske glede orijentskih železnic.

OD SRBSKO - ALBANSKE MEJE.

Belgrad, 15. aprila. V okolici Debra in Djakovice so se pojavile močnejše albanske čete, ki so prišle iz Albanije. Srbske obmejne čete so brez velikih težav pognale Albance čez mejo, pri čemur so imeli Albanci občutne izgube. Pričakuje se novih napadov, ampak pripravljeno je vse, da se odbije vsak napad tudi večjih albanskih čet.

ALBANIJA NASTAVLJA POSLANIKE.

Drač, 15. aprila. Vlada je ponudila Hasan begu v Pristini mesto poslanika v Carigradu. Hasan beg se še ni odločil zanje, vendar se pa zdi, da se ponudbi ne bo protivil.

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pisemnim vprašanjem je priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglasih ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; znanostni inserenti v znakah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Pisalni stroj ameriškega sistema, skoraj popolnoma nov, se po ceni prodaja. Naslov pove anončna ekspedicija Ljubljana.

Proda se dobro ohranjen, malo rabljen sokolski krog srednje velikosti. Poizve se pri vratarju pivovarne »Union«, Spodnja Šiška. 249—1

Zabavno korespondenco želita voditi dve simpatični gospodični z enakima gospodoma pod: Milenka, Stanka na »Anončno ekspedicijo«. 248—1

== Premierl & Jančar ==

Dunajska cesta št. 20. Ljubljana Kolodvorska ulica št. 18.
Fristne emajlne barve, karbolinej, mavec itd.
Na drobno in debelo.

Proda se vsled preselitve nekaj hišne opreme, Slomškova ulica 4/1, desno. 245—2

Sprejme se
: **kontoristinja** :
obenem
: **blagajničarka** :
zmožna samostojne slovenske in nemške korespondence. Ponudbe z zahtevo plače na »Anončno ekspedicijo« v Ljubljani.

Išče se
kovaški mojster,
kateri bi sprejel takoj vajenca starega 16 let in sicer v bližini mesta, tudi v mestu, samo da je obrtna šola. — Naslov v »Anončni ekspediciji« v Ljubljani.

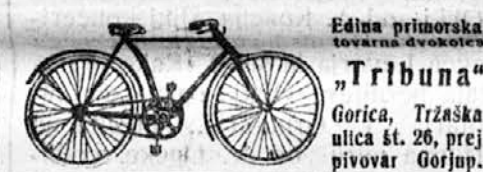
Motorno kolo
Puch 3 1/2 HP brezhibno delujoče, Se po jako nizki ceni prodaja. Vprašanja pod »Motor«, Trebnje.

Hlev
za štiri konje se odda,
Rimska cesta št. 19.

Tovarna planinov
Anton Pečar, Trst
ulica Farneto št. 42.

izdeluje po naročilu pianine, ki so po svoji konstrukciji, dobrem materialu in najnovejšem lastnoizumljenem modelu dosegli vsepovsod najboljši sloves. Priporočam se slav. učitelstvu, pred. duhovščini l. dr. veluglednim krogom za naročila, kakor tudi vsako uglasjevanje in popraviljanje glasbenih instrumentov.

Spretnega krojaškega pomočnika delovodjo
samo za boljše in salonska dela s prav dobro plačo in trajnim mestom sprejme takoj krojaški mojster
Fran Kraigher, Gosposka ul. 5.

Velika eksportna zaloga dvokoles, šivalnih in kmetijskih strojev, gramofonov, orkestrijonov itd. itd.

F. Batjel
Gorica, Stolna ulica št. 2-4.
Prodaja na obroke. Ceniki franko.

Stanovanje
za majev termin:

1. Stanovanje na solčni legi s 4 sobami, poselsko in kopalno sobo in z vsem komfortom opremljeno.
 2. Stanovanje v podpriljučju na solčni legi z 2 sobama in drugimi pritliklinami.
- Naslov pove Anončna ekspedicija.

Na debelo in drobno! Izredno nizke cene!
Prenočišče. - Gostilna. - Buffet.

TRST Hinko Kosič TRST
ulica Carradori 15 (vogal Geppa)
se priporoča cenjenim tržaškim gostom in v Trst prihajajočim potnikom.

Modistinja
Minka Horvat, Ljubljana, Stari trg 21.
Priporoča svojo veliko zalogo damskih in otroških klobukov, športnih čepic in vseh potrebščin za modistke. — Popravila se točno in najcenejše izvrše.

Konfekcija
: za moške, ženske in otroke :
v veliki izbiri po zanesljivih in stalnih cenah v podružni trgovini
tvrdke R. MIKLAUC
„Pri Škofu“
Ljubljana — Pred Škofijo št. 3. — Medena ulica.
: Foseken oddelek v prvem nadstropju :
Cenik na zahtevo brezplačno in poštne prosto.

Velikonočna okasion prodaja
čez 25.000 komadov.
Najnovejše za spomlad in leto za gospode in dečke, damska konfekcija pariških in berolinskih modelov po čudovito priznanih nizkih cenah.
Poglejte si izločbe.
Angleško skladišče oblek
O. Bernatović, Ljubljana, Mestni trg 5.-6.
Telephon 132.

Modni klobuki

pravkar prišli od najcenejše do najfinejše vrste v obilni izbiri, potem
slamniki, čepice, kravate, rokavice, srajce, nogavice, žepni : robci, naramnice, palice itd. :
po skromnih stalnih cenah v
modni in športni trgovini
P. MAGDIČ,
: nasproti : Ljubljana : nasproti :
glavne pošte. glavne pošte.

Sukno, volнено blago, vse vrste perilno blago, šifoni, preproge, odeje, zastori in izvrstno gotovo moško perilo se dobi po najnižjih cenah v manufakt. modni trgovini

Oglejte si zalogo, zahtevajte vzorce

L. KOSTEVČ Ljubljana
Sv. Petra c. št. 4.